

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Ianuarie (Gerar)

nr. 1 (85) / 2024

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Dorințe la început de an

Citiți în pagina 1

Scrisul, formă de joc și terapie

Citiți în pagina 4

M-am smintit la Sfântul Munte

Citiți în pagina 6

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Dorințe la început de an

Cu voia Domnului și cu bucurie mare, „deschid” acest număr al revistei noastre dorindu-vă în numele colectivului de redacție ca, în anul care începe, Domnul Hristos să vă dăruiască toate cele necesare spre folosul sufletului, spre iertarea aproapelui, pace netulburată și înțelepciune prin harul Duhului Sfânt! Întrucât în fiecare zi și cu fiecare rugăciune cerem Domnului să ne ajute să punem început bun în tot ceea ce nădăjduim să facem, oare nu se cade ca acum, la început de an, să nădăjduim ca, prin ajutorul Lui, să schimbăm câte ceva în noi? Poate, să fim mai înțelegători, poate mai buni sau chiar mai indulgenți față de greșelile și neputințele aproapelui nostru. Având în vedere că ispitele lumii moderne au ajuns să ne învăluie inimile într-o ceață deșă de nepăsare și egoism, mulți dintre noi am devenit „incapabili” să-i iubim chiar pe cei care ne fac bine, iar de dușmani, nici nu poate fi vorba.

Prin tot ce ne-a lăsat Domnul Hristos, ne îndeamnă să iubim, să facem bine, să cinstim pe părinți și să iertăm chiar și pe cei care cândva ne-au rănit, pentru că nu doar la bine trebuie să răspundem cu bine, ci și la rău. Sfinții părinți ne îndeamnă să nu ne luptăm cu răul, ci să-l „anihilăm” prin iertare, răbdare și dragoste necondiționată. Tot ei ne învață că atunci când ne dăm seama că aproapele nostru caută să ne facă rău (poate uneori din neștiință), datoria noastră este aceea de a primi toate câte ni le trimite Dumnezeu, cu răbdare și chiar cu bucurie.

Am decis să scriu aceste rânduri după ce zilele trecute mi-am adus aminte de capodopera literară „Mizerabilii”, a celebrului romancier Victor Hugo. Cum? Un apropiat îmi spunea că trăim într-o lume de mizerie, enumerându-mi multe dintre aspectele negative ale perioadei în care trăim. Dar, întrucât celebrul roman nu are legătură cu mizeria interioară a multora dintre noi, nu voi face referire la discuția purtată, deși mizeria la care se referea interlocutorul meu nu a apărut din neant, ci este „rodul” contribuției fiecăruia dintre noi. Victor Hugo povestește că un om (Jean Valjean), în tinerețea lui, a furat o pâine. Pentru fapta sa a fost condamnat la temniță grea timp de 19 ani. Toată perioada de detenție nu a făcut decât să-l înrăiască și mai mult. Așa că, atunci când a fost eliberat, s-a dus la un episcop și (după ce acesta l-a găzduit) i-a furat un set de tacâmuri, care la acea vreme valora foarte mult. După ce a fost prins, înaltul prelat a fost chemat pentru a i se prezenta hoțul și pentru a i se revendica lucrurile furate. Acesta venind, fără a-l da în vileag pe făptaș, a spus:

„Eliberați-l pe omul acesta, fiindcă eu i le-am dăruit”. Bineînțeles că nu era adevărat, dar episcopul l-a iertat (ba, i-a mai dăruit și câteva obiecte din argint), iar Jean Valjean a scăpat de o nouă condamnare. Acesta l-a întrebat: „De ce ai făcut aceasta?”, iar episcopul i-a răspuns: „Te-am răscumpărat din fața fricii și a dușmăniei, iar acum te redau lui Dumnezeu!”. Oare câți dintre noi ar face un asemenea gest? Dragii mei, dragostea și iertarea nu mută munții din loc, dar pot schimba o inimă de piatră. Urmare acestui miracol, Jean s-a lăsat de hoții și a început să lucreze. Astfel, a ajuns chiar primar al unei localități, ajutând pe toți cei care erau în nevoie, făcând multe acte de caritate și, până la sfârșitul vieții, nu a încetat să răsplătească bunătatea și iertarea episcopului, iertându-l chiar și pe cel care îl urmărea de mulți ani (inspectorul Javert).

Oare de câte ori nu ne-am îndreptățit spunând că avem dreptate? Sfânta Scriptură ne învață că, dacă ni se pare că avem tot dreptul să fim „justițieri”, tocmai atunci este necesar să iertăm. De cele mai multe ori, răutatea naște răutate, pe când din iubire se naște iertarea. De multe ori, atunci când suferim o nedreptate, suntem înclinați spre răzbunare (care este o trăsătură a firii), dar aceasta nu combate răul primit, cum ni se pare nouă și nici nu repară situația, ci ne situează și pe noi de partea răului.

Chiar și Sfântul Apostol Petru era nelămurit în privința iertării. Știind că în legea lui Moise se respecta legea talionului „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” și auzind mereu pe Învățătorul vorbind despre iertare, n-a mai putut răbda să nu-L întrebe: „Atunci Petru, apropiindu-se de El, I-a zis: Doamne, de câte ori va greși față de mine fratele meu și-i voi ierta lui? Oare până de șapte ori?” (Matei 18, 21). Petru, deși nu avea „masterate și doctorate”, avea în schimb o inimă mare. Dacă stăm să ne gândim, era mult și de șapte ori să ierți pe cineva care ți-a greșit, în comparație cu de câte ori suntem noi capabili să iertăm! Eu cred că Petru spera că Domnul îi va spune că trebuie să fie mai puțin de șapte ori. „Zis-a lui Iisus: Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte.” (Matei 18, 22). Adică, să ierți întotdeauna! Iar dacă Domnul a spus aceasta, înseamnă că nu este imposibil.

Fără a renunța la obișnuita pildă, vă redau o povestioară care ilustrează cam ceea ce facem noi în fiecare zi - judecăm și bârfim privind la aproapele cu superficialitate și vedem în el doar ceea ce ne convine.

„Într-o zi, pe când meșterul nu era în atelier, uneltele s-au luat la ceartă.

- Ceva mai rău ca fierăstrăul, cel cu colți ascuțiți, nu se află sub soare! Dinții lui sfâșie și el taie tot ce-i iese în cale, ca un balaur...

- Ce să mai spunem despre rindea, care mușcă fără milă, ca o fiară!

- Dar ciocanul care zdrobește totul cu violență? Ce spuneți de el?

- Sau cuiele, subțirele, care străpung și pătrund în orice cu vârful lor ascuțit.

Înțepă!

- Să nu uităm rașpelul, care zgârie totul!

Așa se tânguiau uneltele tâmplarului și până la urmă au hotărât că nu mai pot trăi

sub soare fiind peste măsură de rele.

Ciocanul era de părere că rindeaua, îndeosebi, trebuia alungată. Rindeaua credea că fierăstrăul nu mai putea rămâne nicio clipă lângă celelalte unelte. Fierăstrăul nici nu voia măcar să mai audă de cuie, care pe lângă răul ce îl făceau, mai erau atât de mici și ascuțite. Cuiele erau pornite împotriva rașpelului. Rașpelul împotriva daltei, care despica totul... Toți erau împotriva tuturor... Suclele vorbeau foarte mânioase și în același timp. Era zarvă mare.

Deodată, ușa s-a deschis și a intrat tâmplarul. Îndată s-a făcut liniște deplină. Meșterul a luat o scândură, a măsurat-o și a tăiat-o cu fierăstrăul, apoi bucățile le-a fasonat cu rindeaua. A bătut cuie cu ciocanul și, la sfârșit, a netezit totul cu rașpelul și șmirghelul. Folosind fierăstrăul, care sfâșie, rindeaua, care mușcă, ciocanul, care zdrobește, cuiele, care înțepă și rașpelul...tâmplarul făcuse un minunat leagăn, pentru un nou-născut. Mâna lui iubitoare condusesse uneltele cele rele și le pusese să facă ceva bun, frumos și de folos, pentru că răul se poate transforma în bine, cu ajutorul lui Dumnezeu.”

Părintele Iulian ne învață că nu este suficient să spunem „Eu nu am făcut rău”, ci atunci când simțim că răul își face „sălaş” lângă noi, să-l „înfruntăm” cu binele. Pe cât stă în puterea noastră, trebuie să căutăm să fim în pace cu tot omul. Să nu uităm că Domnul Hristos ne ajută atunci când suntem strâmtorați, pentru că El cunoaște neputințele noastre și ne va dărui înțelepciunea necesară și puterea de a ierta, bineînțeles, dacă vom dovedi că dorim să-i iertăm pe cei care ne-au greșit.

În durerea pricinuită de rănilor primite, de multe ori ne punem întrebarea „De ce să iertăm?”. Este simplu. Pentru că și Dumnezeu ne iartă tot așa cum iertăm și noi. Oare de câte ori nu am simțit că ar trebui să ne pedepsească, dar ne-a iertat? Numai că această iertare a lui Dumnezeu este condiționată: Cel iertat să ierte și el la rândul său. „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12).

Dragii mei, anul care s-a încheiat nu mai este. S-a dus! Ce am făcut a fost deja consemnat. Acum avem în față un nou început. Ce poate fi mai frumos decât să-ți dorești ca în acest an să nu mai faci greșelile pe care știi că le-ai făcut? Ce poate fi mai înălțător decât să-ți oferi ajutorul celui în nevoie sau să-l ierți pe cel care, poate din neputință, te-a rănit? Așadar, să ne înălțăm și noi, la început de an, gândurile către Domnul Hristos, rugându-L să ne dea puterea să primim schimbarea în inimile noastre, asemenea personajului zugrăvit cu atâta măiestrie de Victor Hugo, ca să nu ne asemănăm cu uneltele tâmplarului, pentru a ne bucura de un an nou cu pace și cu armonie.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Scrisul, formă de joc și terapie

În luna decembrie, am primit mai multe feedback-uri pozitive în legătură cu micile texte pe care vi le dăruiesc prin intermediul revistei noastre, pentru care vă mulțumesc din suflet! M-am emoționat foarte tare aflând că sunt mai multe persoane care se regăsesc sau care, pur și simplu, citesc cu drag gândurile mele. Astfel, de data aceasta mi-am propus să vă povestesc tot „parcursul” scrisului în viața mea.

În unele familii, la împlinirea vârstei de un an a copilului, pe lângă „tăierea moțului”, se mai practică și alegerea de către copil a unui obiect sau a trei obiecte de pe o tavă, pe care sunt puse diferite lucruri. Se spune că obiectul ales va avea o oarecare legătură cu viitorul copilului, cu pasiunile, profesia sau caracterul acestuia. Desigur că acest obicei nu este creștinesc, însă părinții și nașii îl mai practică, pentru a se bucura mai mult de acel moment. În liceu, fiind preocupată la un moment dat de acest subiect, mi-am întreat membrii familiei ce am ales eu de pe acea tăviță și, singura care și-a amintit a fost nașa mea, care a spus că am ales stiloul. De aici cred că a început povestea.

Continuarea e destul de ciudată: pe la 6 ani, după ce am învățat literele de tipar, scriam „CND” în loc de „CÂND”, pentru că nu acceptam existența literei „î”. Mi se părea că aud „î” după fiecare consoană și nu înțelegeam de ce uneori trebuie

adăugat „î”, altelei nu. Scriam multe bilețele scurte familiei, pe unele chiar le mai păstrăm și astăzi, amuzându-ne.

Apoi, au urmat felicitările pe care le pregăteam la școală, în cadrul orei de lucru manual, cu diferite ocazii (8 Martie, Crăciunul etc.) și pe care i le dăruiam, de regulă, mamei. În ele îi scriam cât de mult o iubesc, dar inseram și câte o „glumiță”, „tachinare” sau „observație”, exprimând gânduri pe care nu i le puteam spune cu voce tare. Tot pe atunci, începusem să învățăm să scriem compuneri și povestiri și, vreau să vă mărturisesc că nu mă pricepeam deloc! Mama, biata de ea, nu o dată a trebuit să-mi rupă foile din caiet și să-mi dicteze ce trebuie să scriu... În toată perioada școlii primare și gimnaziale, m-am luptat cu acest „handicap”, neputând să folosesc metafore, figuri de stil etc., îndrăgind și pricepându-mă muuuult mai mult la partea de gramatică, unde nu întâmpinam niciodată dificultăți.

Pe la sfârșitul gimnaziului, începusem să prind drag de a scrie versuri, compunând niște poezii atât de simple...în care încercam să surprind anumite momente, peisaje, stări, neavând un stil prea bun de a îmbina rimele... Încercam să par îndrăgostită, dar mai degrabă stârneam râsul (sau plânsul)! Iar în liceu, am „aprofundat” mai mult arta de a scrie felicitări și scrisori prietenelor mele, care, cred că au acasă câte o cutie plină de plicuri trimise prin poștă, de la Galați la Siret.

Primele texte în care, conștient, mi-am așezat sentimentele și trăirile pe hârtie (sau în Word) și am realizat că aș putea avea o oarecare inspirație, au apărut după 18 ani, mai ales în primele zile de facultate, când totul era nou, nu știam ce e cu mine acolo și mă refugiam în a scrie despre oamenii pe care îi vedeam în autobuz și care mă inspirau să creez diferite povești despre ei.

Cele mai „intense” scrieri ale mele, care, și acum, când le recitesc, mă fac să plâng, sunt cele scrise, pe fond de suferință, când „povestea de dragoste” care exista mai mult în imaginația mea, se lovea de „povestea” trăită în realitate, care nu era tocmai „de dragoste”... Într-o perioadă de 3-4 ani am umplut în total peste 120 de pagini de Word pe care nu le-am arătat nimănui.

Și totuși, cred că toate au contribuit la ceea ce am devenit. În momentul în care L-am cunoscut pe Dumnezeu și, cu mult curaj, am îndrăznit să cer binecuvântarea de a vă împărtăși primul meu articol în revistă (cel în care descriam cum am ajuns în această parohie, ce am învățat aici și cât de dragă îmi este), am avut mari emoții, pentru că, până atunci, nu mai arătasem nimănui ceea ce scriu, plus că de data aceasta trebuia să țin cont ca ceea ce transmit să ajute și pe cel care va citi!

De atunci, chiar dacă nu am cine știe ce cunoștințe sau talent (cum nu aveam nici în copilărie), scriu și tot scriu. În primul rând, îmi place și reușesc să fac din această

pasiune un joc – prin folosirea unor cuvinte, expresii sau citate și aranjarea lor ca într-un fel de puzzle, pentru a obține forma completă a unui text, cu introducere în temă, detalierea și inserarea propriei trăiri și concluzia sau îndemnul de final. În al doilea rând, pentru mine este o formă de terapie – prin mărturisirea emoțiilor și a gândurilor, prinzând eu însămi încredere, curaj, optimism, pe care, mai apoi, sper să reușesc să le ofer și cititorilor.

Știți ce mi se pare, de fapt, cel mai interesant în această lucrare a lui Dumnezeu? Faptul că, în timp, nu am schimbat prea mult „esența”, ci doar am lărgit sfera de „destinatari”. Micuță fiind, scriam bilețele membrilor familiei, crescând, am început să le dăruiesc felicitări, apoi scrisori prietenilor, ca acum să public articole în această revistă, pe toate scriindu-le, de fapt, cu dragoste, oferind câte o bucăciță din inima mea tuturor celor la care țin!

Probabil că, bebeluș fiind, Dumnezeu mi-a dăruit stiloul ca să învăț să-l folosesc spre folosul aproapelui și să nu mă opresc, chiar dacă, de multe ori, mai scârțâie penița, se mai goleşte călimara... Astfel, cu îngăduința dumneavoastră, vă voi mai scrie câte ceva în fiecare lună, cu speranța că îmi veți împărtăși sentimentele și că gândurile mele vă vor fi de folos, măcar și pentru un moment, aducându-vă o stare de scurtă meditație sau un zâmbet!

De asemenea, vă rog să mă iertați dacă relatez prea mult despre mine, dacă ceea ce scriu este mult prea personal, dacă mesajul este prea inocent sau dacă, pur și simplu, nu reușesc să ajung la sufletul fiecăruia! Cum am scris și mai sus, pentru mine scrisul e o formă de joc și de terapie, nu „profesie”...și, deși mă străduiesc, de multe ori este posibil ca cerneala mea să nu fie de culoarea pe care o preferați, iar stiloul meu să mai scape și câte-un „porcușor”, câte o hieroglifă...

Ah, am uitat să vă spun că îmi place și să citesc, mai ales trăirile altora! Mă inspiră, mă luminează și mă ajută foarte mult! Așa încât, la început de an, vă încurajez din toată inima să încercați și dumneavoastră acest joc al scrisului, vindecându-vă, vindecându-ne și pe noi și devenind o familie și mai mare și mai puternică! Promit să fiu primul vostru cititor (după domnul Eugen și părintele Iulian, desigur)! Sunt sigură că fiecare avem măcar o poveste pe care Dumnezeu ar dori s-o împărtășim și ar fi păcat să nu ne lăsăm amprente în această lume, ca pildă și ca binecuvântare pentru ceilalți! ✍

„Scrisul tău să fie ca rășina ce curge din brad: viață revărsată.” – Nicolae Iorga

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Cât de mult trebuie să-i cinstesc pe tatăl meu și pe mama mea!

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să trăiești ani mulți și să-ți fie bine pe pământ” (Deuteronom 5, 16). Când durerile de pe cruce sfâșiau sufletul și trupul Mântuitorului, căci El atârna atât de greu pe piroane cu mădularele străpunse,

între viață și moarte, iar pe El întreaga lume atârna deasupra pierzării așteptând mântuirea, nici chinurile întregului iad, nici grija pentru întreaga lume, pentru toate vremurile și pentru veșnicie nu au înăbușit în El simțămintele legiuitei îndatoriri față de Maica Sa. Această îndatorire, a cărei împlinire înceta pentru El odată cu viața pământească, a dat-o atunci mai departe lui Ioan, ale cărui feciorie și dragoste făceau din el un slujitor al Fecioarei Maria – iar astfel și în această parte a Legii, ca și în toate celelalte, ne-a arătat nouă desăvârșirea, care stă în aceea că cinstirea față de părinți și grija pentru ei să se întindă asupra tuturor împrejurărilor vieții, până la mormânt și dincolo de mormânt.

Cât de mult trebuie să-i cinstesc pe pricinuitoarii ființării mele – pe tatăl meu și pe mama mea! Ei mi-au dat ființare în timp și în veșnicie, m-au adus în măreța câmară a lumii, din voia lui Dumnezeu, Care m-a zidit în pântecul maicii mele, ca la vremea potrivită Făcătorul să mă aducă în camera cerească! Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, deoarece calea ta, de la naștere și până în ziua de astăzi, este asigurată de strădaniile părinților. Ei te-au primit chiar și atunci când toți prietenii îți întorceau spatele ca unui necurat și neputincios. Ei te vor primi chiar și atunci când toți te vor lepăda. Chiar și atunci când toți vor arunca în tine cu pietre, mama ta va arunca cu flori de câmp. Tatăl tău te primește, măcar că îți știe toate neajunsurile. Pe când, prietenii tăi se leapădă de tine, chiar dacă știi doar virtuțile tale. Să știi că tandrețea cu care te primesc părinții tăi este a Domnului, Care primește făptura Sa ca pe copiii Săi. Pintenul silește calul să alerge mai repede: și vina ta față de părinți îi face să se îngrijească și mai mult de tine.

Sursa: „Cum să educăm ortodox copilul – 300 de sfaturi înțelepte pentru părinți de la sfinți și mari duhovnici”, Editura Cartea Ortodoxă, București, 2011, p. 199

M-am smintit la Sfântul Munte

M-am întâlnit de curând cu un monah, un cunoscut mai vechi, călugărit la vârsta de 50 de ani, după ce și-a pierdut soția în urma unei boli necruțătoare. Acum se apropie de 70 de ani și este foarte râvnitor.

– Cum sunteți, părinte Dumitru?

– Cum să fiu? Bine. Cu ajutorul lui

Dumnezeu am reușit să ajung și eu în Grădina Maicii Domnului, în Sfântul Munte Athos.

– Ei! Felicitări! Știu că vă doreați lucrul acesta de multă vreme. Slavă lui Dumnezeu!

– Da! Am citit cărțile Sfântului Nicodim Aghioritul, Gheron Iosif, Paisie Aghioritul... Mi-am dorit mult să văd aceste locuri. Am stat o lună de zile. Mult m-am folosit și mult m-am bucurat.

– Ce te-a bucurat și cum te-ai folosit? Spune-mi și mie un gând, ceva, să mă folosesc și eu.

– Ce pot să vă spun? Trebuie să mergeți. În primele zile, am vizitat mănăstirile grecești din apropiere de Caries, capitala Sfântului Munte. Înainte de a pleca de acasă, m-am spovedit și am primit binecuvântare să mă împărtășesc. Timp de o lună, am participat la toate slujbele de noapte și am fost atent la tot ce fac monahii greci, să învăț și eu cât mai mult. În una dintre nopți, m-am pregătit pentru cuminecare. Mi-am citit rugăciunile, mi-am împlinit rânduiala de metanii și am participat ca de obicei la Sfânta Liturghie.

La final, cu o lumânare în mână, m-am apropiat de preot pentru a primi Taina Sfintei Împărtășanii. În fața mea, s-a împărtășit un monah tânăr din mănăstire, un grec. Slavă lui Dumnezeu. În zorii zilei, la încheierea slujbei, ne-am retras cu toții la odihnă. După câteva ceasuri, s-a auzit tochița pentru trapeză. Am servit bucatele simple și călugărești, am mulțumit, iar apoi, fiecare părinte, ieșind din trapeză, a luat binecuvântare de la părintele stareț și s-a dus la ascultarea lui. Eu m-am preumblat prin incinta mănăstirii și în afara ei, admirând construcțiile bizantine din piatră și peisajul stâncos împodobit ici-colo cu măslini și cu tufe uscate.

© doxologia.ro

Undeva nu departe de poarta mănăstirii, l-am întâlnind pe tânărul monah care se împărtășise dimineată înaintea mea.

– Kalimera pater, l-am salutat folosind puținele cuvinte pe care le știu în limba lui Socrate.

– Evloghite pater!

Încărcase o roabă cu nisip și se pregătea s-o ducă undeva. Și-a așezat lopata pe roabă, a scuipat în palme, a prins mânerele roabei și a plecat cu ea. Eu am rămas privind după el contrariat. Cum? Te-ai împărtășit cu câteva ceasuri în urmă și acum scuipi în palme!? Aici în Sfântul Munte!? Monah grec athonit!? M-am tulburat mult în inima mea. Sunt lucruri pe care le știu de mic. Așa ceva nu se face. Dacă te-ai împărtășit, nu mai scuipi în ziua aceea. Nu te speli pe dinți, ești atent să nu te zgârii sau să te rănești, ca să nu-ți curgă sânge. Ziua aceea mi-a fost înnegurată.

Seara, am ajuns la Schitul românesc Prodromul. Mi-am pus în minte să merg la părintele Iulian, despre care auzisem că este duhovnicul românilor din Athos și să-l întreb cum este posibil așa ceva, să scuipi după ce te-ai împărtășit? După ce ne-am închinat și ne-am instalat la arhondaric, am plecat în căutarea părintelui, cu nădejdea ușurării de norii gândurilor. L-am găsit la chilie, cu ajutorul unui călugăr din schit. I-am povestit despre mine, despre viața mea, despre pelerinajul în care mă aflam și am ajuns și la „povestea” mea cu scuipatul în palme.

– Părinte Iulian, la noi în România așa ceva eu n-am văzut. Am venit în Sfântul Munte cu mare evlavie, iar monahul acesta m-a smintit. Cum se poate așa ceva?

– L-ai văzut tu cum a scuipat în palme înainte de a ridica roaba?

– Cu ochii mei.

– Ei, dacă tu l-ai văzut înseamnă că pe tine te-a ales Dumnezeu să te rogi pentru acest monah tânăr pentru a se îndrepta. Să faci în fiecare zi 10 metanii și o rugăciune pentru fratele acesta, timp de o lună.

– Să fac eu pentru el metanii?

– Daaa....! Să faci. Dacă ți s-a descoperit slăbiciunea fratelui, sfinția ta ești dator să-l pomenești pentru a se îndrepta.

– Și ce-ai făcut, părinte Dumitru? Ai făcut metaniile?, l-am întrebat curios.

– Le-am făcut. O lună de zile.

– Și?

– Și asta-i! Nu-mi mai trebuie să văd păcatele nimănui. De-aș putea să le văd pe ale mele și să fac metanii pentru mine...

Sursa: Arhimandrit Nicodim Petre

www.doxologia.ro

Ce este botezul și de ce ne botezăm?

Botezul este identitatea mărturisirii credincioșilor creștini, a celor ce se supun cu toată ființa lui Dumnezeu, a adevăraților cetățeni ai împărăției cerurilor, a mădularelor statornice ale trupului lui Hristos și deci a moștenitorilor vieții veșnice.

Dumnezeiescul botez, din perspectiva ortodoxă și numai din aceasta, este restabilirea și redobândirea alcătuirii noastre dintru început, cea „după chipul și asemănarea” Ziditorului nostru și, prin urmare, redobândirea identității noastre personale. Acesta este și lucrul pe care Domnul nostru ni-l subliniază ca descoperire dumnezeiască: „Cel ce va crede și se va boteza se va mântui” (Marcu 16, 16). Este tămăduirea mărturisitoare a primei noastre neascultări; prin urmare, o îndatorire necesară care se impune pentru redobândirea stării noastre firești, de a fi asemenea chipului dumnezeiesc. Botezul este desființarea și anularea păcatului strămoșesc și a ceea ce pedeapsa și osânda au pricinuit în firea noastră.

Botezul în numele Preasfintei Treimi, al Dumnezeului cel adevărat, ne „altoiește” chiar în „trunchiul” Făcătorului nostru, ca să participăm ipostatic la făgăduințele dumnezeiești: „Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru aceștia, ca să fie una, precum și Noi una suntem” (cf. Ioan 17, 21-23). Devenim astfel moștenitori ai Tatălui și împreună-moștenitori cu Fiul Său. Negreșit, botezul singur nu este considerat suficient, fără dreapta făptuire. Însă, iarăși, fără botez nu ne poate îndreptăți nicio dreaptă făptuire sau facere de bine. Aceasta este cerința neconținută a Domnului nostru, a adevăratului nostru Mântuitor, atunci când i-a trimis pe ucenicii Săi să îi continue lucrarea, mântuirea oamenilor. „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; învățându-le să țină toate câte v-am poruncit vouă.” (Matei 28, 19-20).

Prin Botezul ortodox în numele Dumnezeului Treimic, ne împărtășim de partea „moștenirii sfinților” și devenim „fiii lui Dumnezeu”. Sfințirea sau transmiterea harului nu este pricinuită de elementele materiale ale Botezului, ci de rugăciunea (epicleza) către Sfânta Treime. Există diferite botezuri și fiecare înșelare și erezie și-l are pe-al său. Dumnezeu însă și adevărul este unul și numai credincioșii adevărați devin părtași ai harului și ai înfierii.

Sursa: Gheronda Iosif Vatopedinul – „Dialoguri la Athos”, Editura Doxologia, 2012

Strofe pentru suflet

Anul e gata, s-a-ncheiat

Anul e gata, s-a-ncheiat,
Și altul nou așteaptă-n prag,
Un an necunoscut stă-n față,
Doar Tu-l cunoști, Iisuse drag.

Noi nu cunoaștem viitorul,
Ce va fi mâine-i un mister,
Dar noi nădăjduim în Tine,
Rămânem ancorați de cer.

S-a dus un an și altul vine,
Trec zilele toate șirag,
Îți mulțumim, suntem în viață,
Când alții au plecat... degrab.

Pășim încrezători cu Tine,
În anul nou plini de Duh Sfânt,
Cu Tine și-n a Ta prezență,
Călătorim pe-acest pământ.

Cu Tine vom avea izbândă,
Și biruință-n orice zi,
Cu Tine, Doamne, prin credință,
Vrem pân` la capăt orice ar fi.

Autor: Ica Drăgoi

Să ningă peste lume

Să ningă peste lume, Doamne,
Cu fulgi de pace și frumos
Și anul ce-a venit să fie
Plin de iubire...luminos...

Să ningă peste-ntreaga lume,
Cu dor de cânt și dor de cer,
Legaiți în lanțul prieteniei,
Să alungăm al iernii ger...

Să ningă peste lume, Doamne,
Cuvinte ce mustesc iubire
Și anul nou să ne aducă
Belșug de har și fericire!

Autor: Maria Luca

Credința pentru copiii de toate vârstele

Ghetuțele vechi și ghetuțele noi

– Priviți ce ghetuțe nou-nouțe am! Se laudă Mihăiță colegilor săi.

De firmă! Costă o grămadă de bani! Apoi, ca să-și convingă prietenii că ghetuțele într-adevăr sunt de firmă, izbește cu piciorul mai întâi în peretele școlii, apoi în gardul vecin. Ghetele icnesc, dar nu se împotrivesc. La drept vorbind, e voia stăpânului să facă ce vrea cu ele. Abia în timpul lecțiilor, ghetele lui Mihăiță își trag un pic răsuflarea.

- În sfârșit...ne odihnim, șoptește ghetuța stângă. Stăpânul e prea vioi. Am putea avea probleme.

- Ce să-i faci... Acum de el ne depinde viața, răspunde indispusă ghetuța dreaptă. Sper să fie un băiat bun... Nu aș vrea prea curând să ajungem în halul în care au ajuns ghetuțele de alături.

- Eu aș zice că vecinele arată destul de bine.

- Fu! își întoarce năsucul ghetuța dreaptă. Despre astea vorbești?

- Da, da. Despre ghetele colegului de bancă al stăpânului nostru.

- Sunt atât de urâte... Ce culoare... Nu pot suporta ghetele negre! Și au un miros... E oribil! A ce miroase?

- A cremă de ghetete. Probabil că sunt vechi, dacă apelează la cremă. Dar par a fi îngrijite.

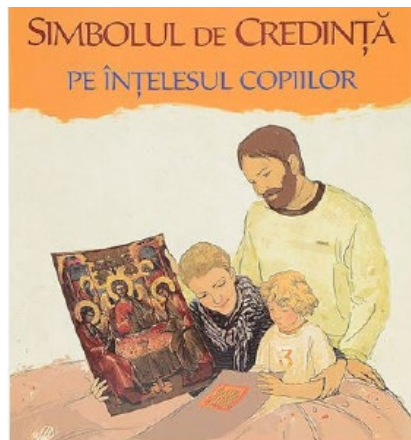
- Nu știu, eu una nu vreau să stau prea aproape de ele. Ferește-te. Vecinele astea ieftine mă enervează. Se vede că mama băiatului e o sărăntoacă dacă nu a fost în stare să-i cumpere copilului niște ghetuțe acătării.

- Ai dreptate... Totuși n-ar trebui să o judecăm. Însă, dacă dorești, hai să stăm un pic mai departe. Și ghetuța stângă, ca o adevărată prietenă, îi face loc ghetuței drepte chiar deasupra ei.

- Te-am murdărit cumva? o întreabă dreapta pe stânga.

- Fii fără grijă. Stăpânul mă va curăța.

- Sărmanele ghetuțe albe, se șușotesc între ele ghetuțele negre. Nimeni nu le va curăța... Sunt atât de frumoase, niște mâini foarte iscusite le-a creat, dar cu părere

de rău, vor avea o soartă jalnică. Ce noroc pe noi că avem un stăpân responsabil. În fiecare seară ne curățăm, ne usucăm și dacă plouă numaidecât ne unge cu cremă ca să nu ne crape pielea.

- Așa e... În curând vom avea un nou stăpân și acest lucru mă îngrijorează.

- De ce? se sperie una din ghetuțele negre. Am greșit cu ceva?

- Nu. Însă băiețelul care ne poartă a crescut și îi strângem deja piciorușul. Acum adună bani, vrea să-și cumpere alte ghetuțe. Ne va da unui alt copil. Suntem încă destul de frumoase ca să ne poarte cineva, nu crezi?

- Ha! Ha! Ha! râd pe înfundate ghetuțele albe. Astea se cred frumoase? Ce lipsă de modestie, ce impertinență...

Ar mai fi stat la taclale, dar sună clopoțelul. Mihăiță sare din bancă, ziua de școală a luat sfârșit. Afară plouă, peste tot băltoace și Mihăiță aleargă cu ghetuțele sale albe prin bălțile cele mai adânci. Ajunge acasă, își aruncă ghetetele cât colea, iar a doua zi le încălță fără să le spele, a treia, a patra zi - la fel.

Peste câteva săptămâni se apropie de maică-sa:

- Mămico, se roagă Mihăiță, cumpără-mi alte ghetuțe! Nu mai vreau ghetuțe albe. Îmi plac cele negre, de firmă.

- Bine, răspunde mama. Mergem imediat. Pe astea du-le la coș! Ba nu, lasă-le! Îi voi zice menajerei să le arunce. Încalță ceva și hai la magazin.

- Cum să le arunc? se minunează menajera. Sunt nou-nouțe. Nu trebuie decât să le spăl.

- Fă ce vrei, se enervează mama. Oricum, Mihăiță nu le va purta...

- Ce mâini iscusite au muncit ca să vă coase atât de frumoase, oftează menajera după ce spală ghetetele. Ar fi păcat să vă arunc. Atâția copii sărmani nu au ce purta în picioare... Le voi da băiețelului vecinei mele. Se va bucura nespus.

Ghetuțele albe în sfârșit sunt mulțumite. Au ferma convingere că datorită noului stăpân le așteaptă o viață lungă și lipsită de griji.

Autor: Emilia Plugaru

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg

Xenia Grigorievna Petrova era căsătorită cu un strălucit colonel al armatei imperiale, care era și cantor la curte și ducea o viață de lume și îmbelșugată în sânul aristocrației capitalei.

Moartea neașteptată a soțului ei, pe când nu avea decât douăzeci și șase de ani, a adâncit-o într-o mare tulburare și a făcut-o să înțeleagă deșertăciunea oricărei legături pământești. De atunci, s-a hotărât să se libereze de tot ce o ținea legată de pământ, pentru a merge către împărăția cerească pe calea cea mai strâmtă și cea mai grea: a nebuliei pentru Hristos. Purtarea sa

s-a schimbat întru totul și, văzând-o cum își împărțea averile de pomană, apropiații săi au crezut că doliul îi luase mințile. Se îmbrăcase cu uniforma militară a soțului ei și nu mai răspundea decât când era chemată cu numele celui mort. Fără sălaș, desculță și îmbrăcată, vară și iarnă, în aceleași zdrențe pestrițe, mergea pe străzile cartierelor sărace, lăsându-se cu blândețe luată în batjocură și în răs de puști, după pilda lui Hristos în Patima Sa. Locuitorii evlavioși au băgat de seamă puțin câte puțin că purtarea ei ciudată ascundea o viață sfântă, că vorbele ei enigmatice sau figurate nu erau fără înțelepciune și că adesea ascundeau prorocirea unor întâmplări care aveau să vină. Bindecuvântarea lui Dumnezeu părea să o însoțească peste tot pe unde mergea. Când intra într-un magazin, câștigul zilei creștea vizibil; când un vizitiu o lua în trăsură, găsea mulți clienți; când săruta un copil bolnav, acesta îndată se însănătoșea. Mila care i se arăta s-a schimbat curând în cinste în tot orașul, al cărui adevărat înger păzitor a devenit. După ce a purtat crucea nebuliei de bună voie pentru iubirea lui Hristos timp de patruzeci și cinci de ani, Sfânta Xenia a adormit în Domnul la vârsta de șaptezeci și unu de ani (între 1794 și 1806).

Mormântul ei a fost pe loc cinstit din ce în ce mai mult și a devenit un adevărat loc de pelerinaj. Minuni, vindecări, prorocii, arătări ale sfintei nu au încetat timp de două veacuri la acest mormânt, izvor de viață și de binecuvântări. Poporul se îmbulzește pentru a primi ajutorul foarte puternic al rugăciunilor Sfintei Xenia, socotită ca apărătoarea orașului și fiecare ia puțin pământ de la mormântul ei și untdelemn de la candela care arde acolo fără încetare.

Sursa: Ieromonahul Macarie de la Simonos Petra – „Sinaxarul. Viețile sfinților, Volumul V”, Editura Sfântul Ioan Casian, București, 2015, pp. 336-337

Sfânta Cuvioasă Xenia din Roma

Sfânta Xenia era originară din Roma. În momentul în care părinții au hotărât să o mărite, ea a ales să fugă împreună cu două slujitoare în Insula Cos. Face acest lucru din dragoste față de Hristos, căci pentru ea adevărata logodnă era unirea cu El. Renunță la numele Eusebia și își ia numele de Xenia, care se tâlcuieste „străina”, vrând să arate prin acest gest, că se înstrăinează de lumea aceasta. În urma rugăciunilor, îl întâlnește pe ieromonahul Pavel, iar la îndemnul acestuia se stabilește în cetatea Milassa din Careia și îmbracă haina monahală. Aici va ridica o bisericuță închinată Sfântului Mucenic Ștefan. Va fi locul în care se va nevoi împreună cu cele două slujitoare și cu alte fecioare. Sfânta Xenia era într-o continuă priveghere, înfrânare și smerenie. Purta niște haine vechi, dar considera că trupul său este nevrednic și de acestea. Toată viața ei era întru umilință și vărsare a lacrimilor. În Sinaxarul zilei în care se face pomenirea ei se spune că „puteai să vezi izvoarele apelor în vreme de arșiță secând, decât ochii ei încetând de lacrimi...făcutu-s-au lacrimile ei pâine ziua și noaptea”. Era străină de lume, însă, locuitoare a cerului. A fost văzută în trup, dar s-a asemănat cu îngerii cei fără de trup. Mânca uneori a doua zi, alteori în a treia zi, iar de multe ori și toată săptămâna petrecea fără hrană. Iar când era să primească hrana, nu mânca verdețuri, linte, poame de grădină, ci numai puțină pâine, udată cu lacrimile sale. Lua din cădelniță cenușa și presăra pâinea sa. Aceasta o făcea în tot timpul vieții sale, împlinind cuvântul prorocesc: „Cenușă cu pâine am mâncat și băutura mea cu plângere am amestecat”.

În momentul în care cuvioasa Xenia a trecut la cele veșnice, pe la amiază, pe cer s-a arătat, deasupra mănăstirii, o cunună de stele foarte luminoasă, având în mijlocul ei o cruce. Această cunună strălucea mai mult decât soarele. Prin acest semn, Dumnezeu a dorit să arate tuturor sfințenia cuvioasei Xenia.

Viața sa a fost cunoscută de ceilalți după moartea ei. Cuvioasa Xenia le ceruseră celor două slujnice să nu spună nimănui nimic despre viața sa. Astfel, nimeni nu a știut unde și când s-a născut, din ce fel de familie și de ce a ales să părăsească lumea aceasta, până în momentul în care una din slujnicele ei va face cunoscut motivul înstrăinării ei pentru Hristos.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2024

- 1 L (†) **Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare și mama sa, Sf. Emilia**
- 2 M Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov; *Înainteprăznuirea Botezului Domnului;*
- 3 M Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
- 4 J Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei
- 5 V Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (*Ajunul Botezului Domnului*)
- 6 S (†) **Botezul Domnului (Dumnezeiasca Arătare - Boboteaza)**
- 7 D (†) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înainteemergătorul Domnului**

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 6, voscr. 9

- 8 L Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărturisitorul; Cuv. Domnica
- 9 M Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
- 10 M Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; (†) **Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești**
- 11 J † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie
- 12 V Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia
- 13 S **Sf. Mc. Ermil și Stratonic;** Cuv. Iacob, episcop de Nisibe
- 14 D Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait; *Odovania Praznicului Botezului Domnului;*

Duminica a 29-a după Rusalii (Vindecarea celor zece leproși) Ap. Coloseni I, 12-18, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 7 voscr. 10

- 15 L Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul
- 16 M Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el
- 17 M † Cuv. Antonie cel Mare
- 18 J † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei
- 19 V Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia
- 20 S † Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu
- 21 D Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 8, voscr. 11

- 22 L Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul
- 23 M Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
- 24 M Sf. Cuv. Xenia; Sf. Xenia din Petesburg (*Tedeum*)
- 25 J (†) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Public; (†) **Sf. Bretanion, Ep. Tomisului**
- 26 V (†) **Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei;** Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan
- 27 S † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa
- 28 D Cuv. Efreim Sirul, Paladie și Iacob

Duminica a XIV-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat); Ap. II Corinteni I, 21-24; II, 1-4; Ev. Matei XXII, 1-14; glas 1, voscr. 11

- 29 L Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 30 M (†) **Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur;**
Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei
- 31 M Sf. Mc. Doctori fără de arginți Chir și Ioan

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Dorințe la început de an	1
Scrisul, formă de joc și terapie	4
Cât de mult trebuie să-i cinstesc pe tatăl meu și pe mama mea!... 7	7
M-am smintit la Sfântul Munte	8
Ce este botezul și de ce ne botezăm?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Xenia din Sankt Petersburg	14
Sfânta Cuvioasă Xenia din Roma	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424